

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Mgr. P. Š.**, zastoupeného JUDr. Otýlií Pavlíkovou, advokátkou se sídlem Praze 5, Lidická 28, za účasti **Finančního úřadu pro Prahu – Jižní Město**, se sídlem v Praze 4, Kupeckého 843, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2004, č. j. 8 Ca 189/2003 - 14,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Otýlie Pavlíkové, advokátky se sídlem v Praze 5, Lidická 28, **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Napadeným usnesením městského soudu byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutím, exekučním příkazům, Finančního úřadu pro Prahu – Jižní Město (dále též „správce daně“) ze dne 14. 7. 2000, č. j. 86219/00/011942/5447/298, a ze dne 16. 3. 2001, č. j. 35691/01/011942/5447/108. Městský soud ve svém rozhodnutí došel k závěru, že předmětná rozhodnutí byla stěžovateli doručena dne 8. 8. 2000 a 24. 3. 2001, proto dvouměsíční lhůta k podání žaloby uplynula dne 8. 10. 2000 a 24. 5. 2001. Protože žaloba ze dne 16. 4. 2003 byla soudu doručena dne 18. 4. 2003, tedy po uplynutí lhůty k jejímu podání, soud ji pro opožděnost odmítl. Dále pak vyslovil, že pro úplnost dodává, že návrh podaný stěžovatelem dne 27. 3. 2001, jímž se domáhal předběžným opatřením dle ust. § 74 o. s. ř. zrušit výše uvedené exekuční příkazy, nelze považovat za žalobu dle ust. § 65 a násl.

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Ve včas podané kasační stížnosti a v jejím doplnění stěžovatel na úvod rekapituluje dosavadní průběh řízení. Zdůraznil, že usnesení městského soudu uvádí nesprávné skutečnosti, které nemají oporu ve spise. Podáním ze dne 16. 4. 2003 se totiž stěžovatel domáhal zrušení dvou exekučních příkazů a úhrady dalších plnění správcem daně. Tímto podáním však k výzvě soudu doplňoval a upřesňoval své podání ze dne 19. 3. 2001. Ze spisu tedy jednoznačně vyplývá, že stěžovatel se domáhal zrušení citovaných exekučních příkazů již tímto podáním (tedy ze dne 19. 3. 2001), a nikoliv až tím ze dne 16. 4. 2003. Proto byla žaloba podána stěžovatelem ve lhůtě. Z tohoto důvodu považuje stěžovatel rozhodnutí městského soudu za nezákonné, přičemž navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správce daně ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

Ze soudního spisu, který byl Nejvyššímu správnímu soudu předložen městským soudem, vyplynulo, že dne 27. 3. 2001 bylo Obvodnímu soudu pro Prahu 4 doručeno podání stěžovatele ze dne 26. 3. 2001 nazvané „návrh na předběžné opatření“. Usnesením tohoto soudu ze dne 27. 3. 2001, č. j. 10 Nc 3051/2001-6, byl stěžovatel vyzván k doplnění svého podání ze dne 26. 3. 2001 uvedením čeho a proti komu se tímto podáním domáhá. V reakci na toto usnesení adresoval stěžovatel soudu podání datované jím dnem 19. 3. 2001, ve kterém mimo jiné požadoval zrušit předběžným opatřením předmětné exekuční výzvy. Návrh stěžovatele byl usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 5. 6. 2002, č. j. 10 Nc 2775/2001-17, postoupen Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému. Tento soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 14. 3. 2003, č. j. 38 Ca 586/2002 - 20, k opravě jeho podání ze dne 19. 3. 2001 o náležitosti uvedené v usnesení. Proto stěžovatel zaslal soudu podání datované dnem 16. 4. 2003, ve kterém požádal i o zrušení výše uvedených exekučních příkazů.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je tvrzení, že návrh, kterým zahájil řízení ve správním soudnictví, resp. dle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění platném do 31. 12. 2002 (dále jen „o. s. ř.“), byl již návrh ze dne 19. 3. 2001 a nikoliv až ze dne 16. 4. 2003, jak ve svém rozhodnutí uvedl městský soud. Protože v předmětné věci byla žaloba stěžovatele odmítnuta pro opožděnost, je posouzení včasnosti podání návrhu na zahájení řízení klíčovou otázkou. Nejvyšší správní soud ji posoudil následovně.

Vzhledem k okolnosti, že v řízení bylo jednáno o návrhu stěžovatele proti dvěma rozhodnutím správce daně, Nejvyšší správní soud pro přehlednost v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve pojedná o návrhu stěžovatele na zrušení rozhodnutí správce daně ze dne 14. 7. 2000, č. j. 86219/00/011942/5447/298.

Jak je zřejmé z přehledu soudního spisu učiněného výše, stěžovatel zahájil řízení o přezkoumání předmětné výzvy již svým podáním ze dne 27. 3. 2001, a to i přes to, že se jednalo o nejasné podání, když o odstranění jeho vad se soudy, nutno podotknout ne příliš úspěšně, snažily více jak tři roky. Není proto pravdivým tvrzení městského soudu obsažené v odůvodnění jeho rozhodnutí, že „žalobou ze dne 16. 4. 2003 se žalobce domáhal zrušení“, protože podání, na které městský soud odkazuje ve svém rozhodnutí, bylo pouhou reakcí na výzvu městského soudu, nikoliv však návrhem na zahájení řízení, které bylo, jak již bylo vysloveno, zahájeno daleko dříve. Městský soud proto pochybil, jestliže lhůtu pro podání žaloby ve správním soudnictví posuzoval od dílčího podání stěžovatele v již zahájeném soudním řízení a nikoliv přímo od návrhu, kterým bylo toto řízení zahájeno. Vzhledem k okolnosti, že rozhodnutí správce daně ze dne 14. 7. 2000, č. j. 86219/00/011942/5447/298, bylo stěžovateli, jak vyplývá ze správního spisu, doručeno dne 8. 8. 2000, uplynula lhůta pro včasné podání žaloby proti tomuto rozhodnutí v souladu s ust. § 250b o. s. ř. v pondělí 9. 10. 2000. Stěžovatel však svůj návrh podal až dne 27. 3. 2001, proto je zřejmé, že byl s ohledem na ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. podán opožděně. Nad rámec výše uvedeného je nutno zdůraznit, že žaloba stěžovatele směřovala proti rozhodnutí správce daně, aniž však by stěžovatel vyčerpal všechny opravné prostředky (v souzené věci se jednalo o námitky), které mu umožňoval použít zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků), proto byla jeho žaloba nepřípustná též dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 68 písm. a) s. ř. s.

Optikou výše uvedeného je nutno posuzovat i návrh stěžovatele směřující proti rozhodnutí správce daně ze dne 16. 3. 2001, č. j. 35691/01/011942/5447/108, které bylo stěžovateli doručeno dne 24. 3. 2001. Stěžovatel proto mohl včasně podat svoji žalobu proti tomuto rozhodnutí až do 24. 5. 2001. Jestliže tedy bylo výše řečeno, že stěžovatel zahájil soudní řízení návrhem doručeným soudu dne 27. 3. 2001, je zřejmé, že v případě tohoto exekučního příkazu se jednalo o včasné podání. Proto závěr městského soudu o opožděnosti návrhu stěžovatele v tomto případě nemůže obstát. Avšak i tento návrh směřoval proti rozhodnutí správce daně I. stupně, tedy proti rozhodnutí, proti kterému se stěžovatel mohl účinně bránit řádným opravným prostředkem, námitkou, přímo v daňovém řízení. Je tak nutné odmítnout i tento návrh stěžovatele, a to opět pro jeho nepřípustnost s ohledem na ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 68 písm. a) s. ř. s. za použití ust. § 130 odst. 1 s. ř. s.

Na závěr považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zdůraznit, že je mu zřejmé, že městský soud se během svého řízení ve věci dopustil mnohých pochybení, která vyústila ve vydání napadeného usnesení, u kterého obstojí jen jeho výrok, neboť jeho odůvodnění nemá oporu v soudním spise. Nejvyšší správní soud by však považoval za pouhý právní formalismus, kdyby rozhodnutí městského soudu z důvodů výše uvedených zrušil, neboť by tím jen oddálil vydání dalšího jeho rozhodnutí, kterým by byl návrh stěžovatele odmítnut. Vzhledem k délce předmětného soudního řízení se Nejvyšší správní soud rozhodl pro pragmatičtější řešení, jenž je dle jeho názoru příznivější i pro stěžovatele, který tak nebude nucen vynakládat další prostředky na soudní spor, ve kterém jeho návrh za žádných okolností není způsobilým k meritornímu projednání ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání

postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správce daně nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu